

ללמוד לדבר

אלעד נבו

עמדתי מול מאגר המים האזורי.

היה שם שקט אינסופי ולרגע נשכחה התנועה מן העולם. ציפורים מלמעלה חגו סביב ועטפו את השמיים שמיכה של ציוצים.

היה שם קול והייתה תנועה ולרגע היה גם עולם. עצים השקיפו על המים, נעים לאטם, כמו סוד שעובר בסתר מאוזן לאוזן. מעגלים סביב מעגלים יצאו מנקודה נסתרת והתפזרו.

והיו עננים אפורים שכמו ריחפו בשמים והיה בהם סוד גלוי שבאמת הם ריחפו בלתי-תלויים בשמיים, ואיש לא ידע זאת מלבדי.

התבוננתי בשקט המתנועע ונבלעתי פנימה, עומד מבחוץ ומושהה עמוק בפנים.

מהפה הופיעה נשימה גדולה, הגוף התמלא אוויר. רציתי לפתוח אותו, להוציא משהו, לצעוק חזק "טאטע, טאטע" למרות שלא ידעתי בכלל שמדברים ככה, לצעוק חזק "אבא, אבא, אתה שומע, אבא, אני כאן, גם אני עכשיו אבא, אתה שומע? לא ידעתי שככה זה מרגיש".

התנוודדתי אחורה וקדימה, מגלה ריקוד קטן של גשם שיורד בפנים ובחוץ הכל עומד.

לא ידעתי שככה אפשר לחיות, בתוך תנועה של דוממים שמדברים בלחש.

לא ידעתי שאפשר לראות תן מילל בלילה וללמוד לדבר, ללמוד ללכת, מי חלם שאמצא מקום שיודעים בו לדבר. אבל רציתי לצעוק אבא, ושכחתי להגיד לך אבא, שאני כבר יודע לדבר, או לפחות יודע אל מי לדבר